

Tetanoz

Metin ATAMER

Çocukluğuma dönüp neler düşündüğüm konusunda yanılma payım çok olduğundan, yatılı okula gitme isteğinin benim olmadığını üzerinde irademi doğru olarak hatırlarım. Babamın benim okuduğum ilk okuldan aldığı son iki sene notlarımı, Talas Amerikan Koleji'ne verdiğini ve kabul edildiğimi bana ilettiği günlerden sonra, evde yoğun bir çalışma başlamıştı. İç çamaşırlarımın, çoraplarımın hatta havlularımın üzerine okul numaram 843 rakkamı işlenerek yazılması zaman almıştı. Gömleklerimde aynı tatbikattan nasiplerini almış, alt eteklerinin bir köşesine işlenmişti.

Rahmetli ablam Kız Enstitüsüne gittiği için elinden bu tür işler geliyordu. Belki sevmiyerekte işliyordu amma ben neden, ne için, hangi amaca göre bu yatılı okulda okumayı kabul etmiştim bunu bilmiyordum. Belki babam bir gurur meselesi adına, veya belki başaramadığı lisan özlemini benimle giderme adına yapıyordu bunu, amma benim hayat biletim zaten doğmadan kesilmişti.

Okula 53 yılının bir sonbahar akşamı gelmiştim. Babam getirmişti beni Talas' daki okula. Bavulumu yukarı ben çıkarmıştım. Geri dönüp hurçu yukarı taşımama Mıgırđıç ağabey yardım ettiğini hatırlarım. Babamdan ellerini öperek ayrıldığımda, onun arkasından kaya başından aracını uzun müddet seyrederek gözden kayboluşunu izledim.

İlk gece bütün yatakhanedeki çocuklar ailelerinden ilk ayrılışlarının hüznü ağır basmaktaydı. Yatakhane derin bir sessizlik, kimisi yorganın altında gözyaşlarını saklamakta, kimisi yanındaki somyada kimin yattığının merakı içinde , yatakhane mümessilleri Demir ve Mıgırđıç ağabeylerin kendi aralarındaki fısıldaşarak konuşmaları, bu sessizlik içinde anlaşılmaz kelimeler olmaktaydı. Bizim ailemizden ayrılıp buraya gelmemizin bir hedefi vardı amma, onu bu yaşta biz bilemezdik. İşte o andan sonra ben de ailemden ayrıldığımın gerçeği yavaş yavaş koymaya başlamıştı.

Birden yatakhaneinin benim yattığım yerin diğer köşesinden bir ses, bu ilk gecenin sessizliğini yırtarak konuşmaya başladı :

''Demir ağabey Kayseri'ye gelirken yolda çok toz yuttum, acaba tetanoz olur

muyum ? ‘ ‘ diye sormaz mı. Yatakhane gerilmiş olan bütün sınırlar bir anda kahkahayla boşalmaya başlamıştı. Çok güldük, aslında o yaşta bir çocuk için son derecede normal bir soruydu, çünkü Korel’in babası doktordu, ve Türkiye’nin yolları genelde asfalt değildi.

Rahmetli babam, mutfaktan ve yemekhaneden sorumlu Alman asıllı, II dünya savaşından sonra bu okulda görev yapmaya başlayan Miss Corman ‘a iki tane Dalmaçyalı av köpeği hediye etmişti. Birine Lady diğërinde Lord adı konulmuştu. Bu köpeklerin arka bahçede birer mezarları hala durmaktadır.

Okuldan aşağıdaki yola 147 merdiven ile inildiğini, Kayabaşı olarak adlandırdığımız, kimi zaman ağlama kayası olarak ta nöbetleşe kullandığımız yerden aşağıya bakarak görürdük. Hani kolay değildi, inmek ve çıkmak için 294 merdiveni kullanmak gerekmekteydi. Bir günde iki defa kullandığımızı düşünün, yaklaşık 600 merdiven . Söylemesi bile kolay değildi.

Bu müstesna okulda bizler deneyimle değışik meleke sahibi olmaktaydık. seneler sonra Talas Orta okulun son sınıfında okurken Eylül ayı sonunda, bağ bozumu sırasında, konak olarak adlandırdığımız yatakhanelerimize akşam giderken okulu çevreleyen bağlardan, göz hakkımız olan, üzümünden mutlaka tadardık.

Yine böyle bir gece, ay dolunay, gökte bir küçük bulut bile olmadığı bir gece, Kayabaşı’ndan aşağıya merdivenlere döndüğümüzde sol tarafta bulunan bağa bizim tayfa atlamaya başladı. Ayağından sakat olan Belgin Tanıl ise ‘ ‘ Ben duvarın üzerinde sizi bekliyeyim, aşağıya atlıyamam ‘ ‘ diyerek, bizimle gelmedi. Hilmi Muhaddis , Alev Tarı, Selçuk Göle , Yücel Akyürek , Mete Ünler , Adnan Ertaş , ben ve bir kaç arkadaşım ile birlikte duvardan bağa atladık. Teras şeklinde bulunan bağın her setinde üzüm yiyerek diğër setlere atlayıp yola kadar indik. Aramızda Hilmi vardı ama onu yolda göremedik. Belgin duvarda beklerken bir hocamız olan Bob Keller Kayabaşı’na Belgin’in yanına gelip gece karanlığında ne yaptığını sorar .

Belgin hiç bir şey söylemeden duvardan iner. 147 adet merdiveni sessizce inmeye başlar. Mr. Keller duvarın üzerine çıkıp Belgin’in durduğu gibi oturur. Bu değışimden haberi olmayan biraz da tutuk konuşan h

Hilmi Muhaddis, Belgin için üzüm getirir. Duvarda oturana:

- ‘ ‘ lan Belgin, sana üzüm ge-ge- getirdim, alsana ‘ ‘ der. Bob Keller sessizliğini

bozmaz, amma üzümü de almaz. Durumu fark eden Hilmi, üzümü atıp setlerden atlayarak aşağıya, yola doğru gider. Yanımıza geldiğinde biz çoktan yatakhanelere ulaşmıştık. Durumu bize anlattı amma okul kurallarının işleminde en önemlisi hırsızlıkta yakalanmamak vardı. Yakalandın mı, başkalarını ele vermezdik. Bu olayın sonunda Hilmi hem okuldan hem Kayseri deki dede evinden ağır cezaya uğradığında bizler çok üzülmüştük, amma hiç uslanmazdık.